

δὲ τὸ τυπικόν· « Τιμιώτατοι πατέρες, οἱ τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν διάγοντες » κλ. Μετὰ δώδεκα δὲ ἔτη ἐξεδόθη τὸ ρήθην ἥδη τελευταῖον τυπικόν τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ περὶ τῶν μοναστηρίων τοῦ ὅρους.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ Πρώτου τοῦ ἁγίου ὅρους διετηρήθη μέχρι τῆς ὑπάρξεως τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Περὶ αὐτοῦ δὲ ἡ σημείωσις τοῦ πηδαλίου ἀναφέρει τάδε· « Ὁ Πρῶτος εἶχεν ἐξουσίαν ἐκκλησιαστικὴν κατὰ τὰ Πατριαρχικὰ σιγίλλια, ἐξ αἰτήσεως βασιλικῆς Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου τοῦ Α', καὶ ἔπειτα ἄλλων, νὰ φορῇ ὡς οἱ ἔγκριτοι Ἀρχιερεῖς πολυσταύριον, νὰ κἀθεται εἰς τὰς συνόδους καὶ συναλεύσεις τῶν Πατριαρχῶν, νὰ λειτουργῇ μετ' ὑπογονάτια, νὰ χειροτονῇ ὑποδιακόνους καὶ ἀναγνώστας, καὶ νὰ ἀποκαθιστᾷ ἡγουμένους καὶ πνευματικούς εἰς τὰ μοναστήρια τοῦ ὅρους » (α). Ἐκ τοῦ Πρώτου ἐκλήθη καὶ αὐτὸς ὁ τόπος πρωτάτον. Ἀλλὰ σήμερον πρωτάτον καλεῖται μόνον ὁ ναὸς ἐν Καραῖς, ὅστις ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου κεντρικοῦ ἐκκλησιδίου μετετράπη εἰς ναὸν μεγαλοπρεπέστατον, μετὰ πορφυρῶν κινῶν καὶ κεχρυσωμένων θόλων καὶ ὀρειχαλκίνων κωδῶνων ἐπὶ λαμπροῦ κωδωνοστασίου. Ἡ ἀρχὴ τοῦ Πρώτου διετηρήθη ἐν τῷ ὄρει μέχρι τοῦ ἔτους 1600 ὅτε συνεπεία νέας τιнос μεταβολῆς, αὐτὴ ἡ ἀρχὴ κατελύθη ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, εἰς ὃν νῦν ἀμέσως πάντα τὰ μοναστήρια τοῦ Ἄθω ὑπάγονται. Ἐν τούτῳ δὲ ἐξακολουθεῖ μέχρι τοῦ νῦν καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἱερισσοῦ νὰ καλεῖται ἐπίσκοπος τοῦ ἁγίου ὅρους Ἀθῶνος, καὶ ὁ Πρῶτος ψιλῶ τῷ ὀνόματι νὰ ὑπάρχῃ ἐν Καραῖς, φέρων καὶ νῦν πολυσταύριον καὶ ὑπογονάτιον, καὶ ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ χειροτονῇ ὑποδιακόνους καὶ ἀναγνώστας. Ἐπὶ τῆς Λατινοκρατίας εἶδομεν ἥδη ὅποια ἦν πιθανῶς ἡ κατάστασις τῶν μοναστηρίων. Ὁ δὲ τουρκικὸς ζυγὸς ἐν πρώτοις δὲν ἐγένετο πολὺ ἐπαισθητὸς εἰς τὸ ἅγιον ὄρος· τουναντίον δὲ μάλιστα οἱ Τούρκοι ἐσεβάσθησαν κατ' ἀρχὰς τὰ ἀρχαῖα δικαιώματα καὶ προνόμια του. Ἀλλὰ τὸ 1534 τὸ ἰδ' τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάν Σουλεϊμάν τοῦ Α', ἵνα μὴ ὦσιν ἀσυνεπεῖς εἰσελθόντες εἰς τὸ ὄρος διήρπασαν πολλὰ μοναστήρια, τὰ αἰσχίστα πράξαντες κατὰ τῶν μοναχῶν. Ἀλλ' ἡ εὐσέβεια τῶν διαφόρων ὀρθοδόξων ἡγεμόνων ταχὺ ἐθεράπευσε τὰς πληγὰς, καὶ πάλιν τὸ ὄρος ἀνέλαθε καὶ ἐπλούτισε καὶ ὠχυρώθη διὰ πυροβόλων καὶ ἄλλων μέσων ἀμυντηρίων. Οὕτως εὔρε τὸ ὄρος ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις. Ἡ ἱερὰ φωνὴ τῆς ἐλευθερίας ἀντήχησε καὶ εἰς τὰ παρθενικά ὄρη τοῦ Ἀθῶνος· ἡ δὲ ἑλληνικὴ καρδιά τῶν μοναχῶν συνεκινήθη καὶ ἐξηγέρθη εἰς τὴν

φωνὴν τῆς πατρίδος· τὸ ὄρος τότε ἐγένετο καταφύγιον χιλιάδων προσφύγων γυναικοπαίδων, πολλοὶ δὲ γενναῖοι ἄνδρες, ὡς ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι σταυροφόροι, ἀπὸ εἰρηνικῶν στρατιωτῶν τοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο στρατιῶται φοβεροὶ τῆς ἐλευθερίας, ἀνδρείως ἀγωνισάμενοι τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Ἡ πληθὺς ἐπὶ τέλους κατέβαλε τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὰ μοναστήρια καταληφθέντα αὐθις ὑπὸ τῶν Τούρκων νέας ὑπέστησαν διαρπαγὰς. Ὀκτῶ δὲ ὁλόκληρα ἔτη ὑπῆρχε φρουρὰ ἐν τῷ ὄρει τετρακοσίων Ὀθωμανῶν. Ἐκτοτε δὲ τὸ ὄρος διατελεῖ ἐν εἰρήνῃ μέχρι τοῦ νῦν. Καὶ τοι δὲ ἀμέσως ὑπὸ τὸν Πατριάρχον ὑπάγεται, θεωρεῖται ὅμως ὡς τι διοικητικὸν αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον ἠθικὸν σῶμα, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἱερὰ κοινότης τοῦ Ἀθῶνος ἔχουσα ἓνα μὲν ἀντιπρόσωπον ἐδρεύοντα ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς σχέσεις, ἕτερον δὲ ἐν Θεσσαλονίκῃ εἰς ἣν κυβερνητικῶς ὑπάγεται, διὰ τὰς πολιτικὰς καὶ οἰκονομικὰς ὑποθέσεις.

(Ἐταῦθα τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ὅρους). Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ἐν Καραῖς πρωτάτου ἀρχιερέως καὶ νεωτέρου. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αἱ γυναῖκες ἐν τῇ Ἀγρίᾳ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἡ νεωτέρα κοινωνία

(Συνέχ. Ἰδε Φυλλ. 339.)

ΚΕΦ. ΛΑ'.

*Μυστικὴ ἀντενέργεια κατὰ τῶν ἰδεῶν
τῆς ΙΗ' ἑκατοστῆς ἐτηρίδος.*

Αἱ διαδοθεῖσαι ἰδέαι κατὰ τὴν Γενεὴν καὶ Neuchâtel ὑπὸ τε τῆς Κ. Στάελ καὶ τῆς Κ. Charrière τοσοῦτο ἦσαν νοεραῖ, ὥστε τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα ἐπεχείρησε νὰ παραγκωνίσῃ αὐτὰς διὰ τιнос νέου συστήματος φιλοσοφίας τε καὶ θεολογίας. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἀντενέργεια, τὴν ὁποίαν κατέστησε γνωστὴν τὸ περίφημον ὄνομα τοῦ Wesley, θεμελιωτοῦ τοῦ μεθοδισμοῦ, εἶχεν ἥδη ἐπενεργήσῃ τὰ μέγιστα ἐπὶ τῶν ὅχλων.

Μετὰ δὲ τὴν πτώσιν τῆς γαλλικῆς αὐτοκρατορίας οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Wesley διέσπειρον τὰς ἰδέας αὐτῶν εἰς Γενεὴν. Ἡ συγγράψασα τὴν *Baileian* προλαβοῦσα αὐτοὺς εἶχε καταβάλλει πολλοὺς κόπους πρὸς διάδοσιν τῶν μυστικῶν αὐτῆς θεωριῶν. Ἡ Κ. Krüdener ἐγένετο ἀπόστολος τοῦ μεθοδισμοῦ ἐν Ἑλβετίᾳ, ὅπου ἀπέκτησεν ἐντὸς ὀλίγου πολλοὺς

(α) Πηδάλ. σελ 550.

ὁπαδὸς μετὰ τοῦ μεταρρυθμισθέντος κλήρου. Κατέστη ἄρα ἡ Ἐλβετία ἐστὶς ὅθεν ἠκτινοδόλησαν νέα δόγματα.

ΚΕΦ. ΔΒ΄.

Νεότης τῆς Baideria.

Ἡ Barbe-Julie de Wietinghoff, τὴν ὁποίαν ὁ Sainte-Beuve ὠνόμασε «ψυχὴν θαυμασίαν» ἐγεννήθη ἐν Ρίγῃ ἐκ γονέων γερμανικῆς καταγωγῆς. Ἡ παιδικὴ αὐτῆς ἡλικία ὑπῆρξε ῥεμβασμοῦ πλήρης. «Ἡ ἐρημία τῶν θαλασσῶν, ἔλεγεν, ἡ ἀχανὲς σιγὴ ἢ ἡ τρικυμιώδης αὐτῶν πάλῃ, ἡ ἀβεβαία πτήσις τῆς ἀλκυόνος, ἡ μελαγχολικὴ φωνὴ τοῦ πτηνοῦ τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ τὰς καταψύχρους ἡμῶν χώρας, ἡ πένθος καὶ γλυκεῖα λάμψις τῆς αὐγῆς τῆς ἔρκτου, πάντα ταῦτα ἔτρεφον τὴν ἀόριστον καὶ θελκτικὴν ἀνησυχίαν τῆς νεότητός μου.» Γενομένη σύζυγος τοῦ πρέσβευος βαρόνου de Krüdener, ἐμαθύσθη ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν θορύβων τοῦ κόσμου. Ἡ Baideria, ὡς λέγεται, εἶναι ἡ ἱστορία τῶν τρικυμιωδῶν τούτων χρόνων . . .

Ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ βίου εἶναι τοσοῦτον ἄκρπον πρὸς πάντα νοῦν ἐκλεκτὸν, ὥστε ὁ κόρος φθάνει ἐπὶ τέλους. Καὶ ἡ K. Krüdener περιῆλθεν εἰς τὴν διάθεσιν ἐκείνην τῆς ψυχῆς, καθ' ἣν βαρυνθεῖσα νὰ στρέφεται ἀδιακόπως ἐντὸς μονοτόνου κύκλου, δέχεται ἐνθουσιωδῶς πᾶσαν ἰδέαν ἀνωτέραν τῶν βαρυμόχθων ἐνείρων ἐνθέρμου καὶ ἀπερισκέπτου ἡλικίας. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ αἰφνίδιος θάνατος Λιθωνίου τινὸς σύγγενου ἐν Ρήγῃ, τοσοῦτῳ κατέπληξε τὴν ἀσταθὴ αὐτῆς φαντασίαν, ὥστε ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν θελγῆτρων τῆς γῆς· καὶ τινες συνεντεύξεις μετὰ μοραυοῦ τινος σκανδαλοποιοῦ, ταπεινοῦ, ἀπλοῦ καὶ ἐνθουσιώδους, ἐνίσχυσαν τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς. Κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ μεθοδισμοῦ, πανταχοῦ, καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Γενεύῃ καὶ ἐν Ρίγῃ εὐρίσκομεν ἀδελφοὺς Μοραυοὺς ἐνθαρρύνοντας, προτρέποντας, ἔτι δὲ καὶ διευθύνοντας τοὺς θεμελιωτὰς τῶν νέων κοινοτήτων. Τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ ὅποιον δὲν παρετηρήθη ἀποχρώντως, ἔχει μεγίστην τὴν σημασίαν· διότι πᾶσα διδασκαλία τηρεῖ τὴν σφραγίδα τῆς καταγωγῆς αὐτῆς.

ΚΕΦ. ΔΓ΄.

Ἡ Κυρία Krüdener καὶ βλεπεδαίμονες.

Εὐκταῖον ἦτο ἂν ἡ K. Krüdener μόνον καὶ διὰ παντός σύμβουλον εἶχε τὸν ταπεινὸν χειρῶνακτα, οὗ τινος ἡ πίστις ἦτο ταπεινὴ καὶ ζωηρά (*). Αὐτὴ ὁμῶς ἤκουσε μετὰ συγκαταβάσεως καὶ τοὺς βλεπεδαίμονας, οἵτινες ἐγέμισαν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς διὰ

χημιρῶν. Ἐλθοῦσά ποτε εἰς Γερμανίαν, ἀπῆντησεν ἐν Carlsruhe τὸν περίφημον Jung Stilling. Ὁ θεολόγος οὗτος συγγραφεὺς ὑπῆρξεν ἀλληλοδιαδόχως βράπτης, παιδαγωγός, διδάσκαλος καὶ καθηγητής. Ὅτε δὲ ἡ K. Krüdener ἐπεσκέφθη τὸ μέγα δουκάτον τοῦ Bade, εὑρεν αὐτὴν χάρις τῇ προστασίᾳ τοῦ Καρόλου Φρεδερίκου, αὐλικὸν σύμβουλον· ὁ Jung Stilling ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ συνδέσῃ σχέσεις μετὰ τοῦ κόσμου τῶν δαιμονίων, καὶ ἀνέπτυξε τὴν θεωρίαν αὐτοῦ ἐν ταῖς Σκηναῖς τοῦ βασιλείου τῶν δαιμονίων, ἐν τῇ θεωρίᾳ τῆς γνώσεως τῶν δαιμονίων. Μέγας ὢν θαυμαστής τοῦ σπουδαίου φαντασιολήγρος Swedenborg, τοῦ συγγραφέως τῶν Ἐπουρανίων μυστηρίων καὶ τῆς Νέας Ἱερουσαλὴμ, ἔλεγεν ὅτι εἶχε πείραν τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν σχέσεων. Καὶ ὁμῶς ποτὲ δὲν παρεδόθη εἰς τὰς ὁπτασίας ταύτας ὅσον καὶ ὁ Swedenborg, ὅστις, περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς αὐτοῦ, κατέτριβεν ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐν ἐκτάσει, παρατηρῶν τὰ καλὰ καὶ τὰ ὀποῖα δεικνύει ἡ ψευδαίσθησις πρὸς ἐκείνους τῶν ὁποίων κυριεύει τὴν διάνοιαν. Ὅτε δὲ κατέλειπεν αὐτὸν ἡ ἐκστασις, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἡστραπηδῶλον ἐνθουσιασμόν.

Ἡ δὲ K. Krüdener ἤκουε τοσοῦτῳ πλέον περιέργως τὰς θαυμασίας ταύτας διηγήσεις, ὅσῳ ὁ φίλος αὐτῆς, ὁ ἐνάρετος Ὁβερλίνος, ἐφημέριος ἐν Bande-la-Roche, ἐπίστευεν ὅτι καὶ ὁ Jung Stilling καὶ ὁ Swedenborg. Ὁ ἱερεὺς Φρεδερίκος Φονταὶν ἐδείκνυε τὰς αὐτὰς πεποιθήσεις. Εἶχε παραλάβει σύντροφον χωρικήν τινα Μαρίαν Κούμριν καλουμένην, παραδιδδομένην εἰς ἐκστάσεις, βλέπουσαν τοὺς ἀγγέλους καὶ προφητεύουσαν. Ὅτε δὲ ἡ βαρὺν ἐπεσκέφθη τὸν Φονταὶν καὶ τὴν Μαρίαν εἰς τὸ πρεσβυτέριον τῆς Sainte-Marie-aux mines, ὁ ἱερεὺς εἶπεν αὐτῇ τὰ πρὸς τὸν Μεσίαν λόγια τῶν μαθητῶν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ· «Σὺ ἢ ἡ ἐρχομένη ἢ ἡ ἄλλη προσδοκώμεν;» (Ματθ. ΙΑ΄. 3) Ἡ δὲ K. Krüdener, ἀπορήσασα τὸ πρῶτον, ἐπίστευσεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἡ προφητὴς εἶχε δίκαιον προειποῦσα αὐτῇ ἐξαιρετικὸν προορισμόν, καὶ ὅτι ὁ Φονταὶν ἦτο ὁ ἀπόστολος ὅστις ἐξελέγη ἵνα συναργασθῇ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. «Φιλτάτη μου φίλη, ἔγραφε πρὸς τὴν K. Ἀρμάνδ, ἡ εὐδοκμιωτέρα πείρα μ' ἐνθαρρύνει νὰ εἶπω ὅτι εἰμὶ τὸ εὐτυχέστερον τῶν πλασμάτων. Μόνον διὰ ζωῆς δύναμι νὰ σοὶ διακοινώσω πᾶν ὅ,τι ἐδοκίμασα (κρίμα!) Ἐν τοσοῦτῳ εὐχόμεαι ὑπὲρ σοῦ καὶ φρονῶ ὅτι θέλεις γενεῖ ἐπίσης εὐτυχῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Φιλτάτη φίλη, μάθε ὅτι παρέστην, κατὰ τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῆς λέξεως, εἰς θαύματα, καὶ ὅτι ἐμυήθην εἰς τὰ βαθύτερα μυστήρια τῆς αἰωνιότητος» (21 Ἰουνίου 1808).

(*) Eynard, Mme de Krüdener.

Ἰδοὺ καὶ τί περὶ τούτων εἶπεν ἐν ἄλλῃ ἐπιστολῇ μετὰ τινὰ χρόνον·

« Ὁ κομιστὴς τῆς παρούσης (Κ. Wepffless, γυναικάδελφος τοῦ Φονταίν) ἀξιόλογος ἄνθρωπος καὶ ἀληθὴς χριστιανὸς, θέλει σοὶ εἶπει πλείονα ἢ εἴκοσιν ἐπιστολάς. Εἶναι οἰκειότατος ἡμῶν φίλος πρὸ δύο μηνῶν, καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἶναι φίλη μου. Ὁμίλησον μετ' αὐτῆς, καὶ ποίησον μνείαν τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς ἐν ἣ σοὶ ἔλεγον, ὅτι παρέστην εἰς θαύματα ἀπὸ τινος μάλιστα χρόνου. Θέλει σοὶ ἐκθέσει ταῦτα πάντα λεπτομερῶς καὶ θέλει σὲ πείσει » (15 Αὐγ. 1808).

Ἰδοὺ πῶς ἡ Κ. Krüdener ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς ἀνάγκας τῶσαν ψυχῶν (1) ἀπλήστων εἰς θαυμασίας καὶ εἰς θρησκευτικὰς συγκινήσεις. Οὐτε σκοπὸν οὔτε κενοδοξίαν εἶχεν, εἰ καὶ πολλάκις ἐρρέθη τοῦτο (2)· ἀλλὰ δι' ἀνεπαισθήτου κατωφερείας ἐφθασε μέχρι τῶν τελευταίων ὑπερβολῶν τῆς βλεπεδαιμονίας. Ἡ ἱστορία αὐτῆς εἶναι ἱστορία πολλῶν ψυχῶν, οὐ μόνον μετὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν κοινωνιῶν, αἵτινες δὲν εὐνοοῦσι τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μυστηρίων.

ΚΕΦ. ΑΔ'.

Κ. Krüdener, *Αντωνία Βουρινιὸν καὶ*
Jacqueline Brohon.

Ὅτε ἡ Κ. Krüdener ἐφθασεν εἰς Γενεύην, εἶχε συγκροτηθῇ ἐκτὸς τῆς ἐθνικῆς ἐκκλησίας, μικρὰ κοινότης μαρτυρική τε καὶ μεθοδιστικὴ ἐξ ἡμισείας, ἧς τινος ἀρχηγοὶ ἦσαν οἱ ΚΚ. Βόστ, François Guers καὶ Henri Empaytaz. Ἐπειδὴ δὲ ἦσαν ὑποπτοὶ πρὸς τοὺς ἱερεῖς, καὶ δὲν ἀπέλαυνον οὐδεμιᾶς συμπαθείας παρὰ τῷ λαῷ, περιωρίζοντο εἰς στεναγμούς βλέποντες πόσον ὁ λαὸς διατέλει ὦν δύσνους πρὸς τὸν καλθινισμόν. Τοιαύτη ἦτο ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων ὅτε ἡ Κ. Krüdener ἐφάνη ἐν Γενεύῃ (28 Ἰουλίου 1813). Ἐφαντάζετο ὅτι ὁ οὐρανὸς ἀνέθετο αὐτῇ μέγα ἔργον ἵνα ἐκπληρώσῃ ἐν τῇ Ἑλβετικῇ χώρᾳ. Καὶ ποτε ὁμιλοῦσα περὶ τούτου πρὸς φίλην αὐτῆς, ἐκ τῶν περὶ τὴν αὐτοκράτειραν τῆς Ρωσίας, ἤκουσε τὴν ἀπόκρισιν ταύτην·

— Βλέπεις πόσον ὀλίγον ἐκαρποφόρησεν εἰς Γενεύην ἡ διδασκαλία τῆς Κ. Guyon· καὶ αὐτὴ ἐνόμισεν ἐκυτὴν κληθεῖσαν εἰς μέγα ἔργον· τὸ τέλος ὁμῶς δὲν ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας αὐτῆς.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ βαρονίσ, ἀλλ' ἐδόθησαν αὐτῇ μεγάλων πραγμάτων ὑποσχέσεις . . .

— Ὅποῃαι;

— Ὅτι μετὰ μίαν τὸ πολὺ ἑκατονταετηρίδα,

(1) Eynard, Κεφ. Θ'.

(2) Ὁ Κ. Parisot ἐκηρύχθη ἐν τῇ Παγκοσμίῃ Βιογραφίᾳ ἀντίπαλος τῆς Κ. Krüdener.

ἀλλ' ἡ τις γυνὴ θέλει συμπληρώσει ὅ,τι δὲν ἐπετράπη αὐτῇ. »

Ἡ ἀξιοσημείωτος αὕτη συνδιάλεξις δεικνύει διὰ ποίων δεσμῶν ἡ Κ. Krüdener συνεδέετο πρὸς τὰς γαλλίδας ὀνειροπόλους, τῶν ὁποίων ἐξηκολούθει τὴν ὁπωσοῦν παράδοξον παράδοσιν. Αἱ περιηγήσεις αὐτῆς ἀνεμίμνησκον τὸ ἐν τῷ Δελφινάτῳ καὶ τῇ γαλλικῇ Ἑλβετίᾳ καὶ τῷ Πεδεμοντίῳ κήρυγμα τῆς Κ. Guyon, τὸ σκοπὸν ἔχον νὰ διαδώσῃ τὸ δόγμα τοῦ « καθαρῶ ἐρωτος. » Εἰς τῶν δραστηριωτέρων συνεργατῶν τῆς περιφήμου βαρονίδος, ὁ Κ. Ἡλίας Weguelin, Ἑλβετὸς τὸ γένος, εἶχε διαταχθῇ κατ' ἕναρ ν' ἀναγνώσῃ σύγγραμμά τι τῆς Ἀντωνίας Βουρινιὸν, ἧς τινος εἶχε παραδεχθῇ τὰ παράδοξα δόγματα (1). Ἡ Ἀντωνία, ὡς καὶ ἡ Κ. Guyon καὶ ἡ Κ. Krüdener, περιηγήθη πολὺ χάριν διαδόσεως τῆς διδασκαλίας αὐτῆς. Ἐπεσκέφθη τὴν Φινλανδίαν, τὴν Βραβάντην, τὴν ὀλλανδίαν, τὸ ὀλστέιν, τὴν Ἀλζάσην, κατῴρθησε μέγαν ἀριθμὸν προσηλύτων καὶ εἰλκυσε πανταχοῦ τὸ μῖσος τῶν κυβερνήσεων (2).

Τὰ συγγράμματα τῆς Κ. Brohon ἤρεσκον τῇ Κ. Krüdener ὅσον σχεδὸν καὶ οἱ *Χείμαρροι* τῆς Κ. Guyon. « Ἀναγινώσκεις τὴν Κ. Guyon, ἔγραφε πρὸς τὴν Κ. Στούρτζα, τῇρ θαυμασίᾳ αὐτῇ γυναικί, ἥ τις προικισθεῖσα διὰ παντὸς χαρίσματος καὶ καταστάσῃ ἰσχυρὸν ὄργανον χάριτος, θέλει σὲ διδάξει πολλά. » (Ἐπιστολὴ ἐκ Rastadt, 2 Ἀπρ. 1814.)

Ἡ Jacqueline-Aimée Brohon, ἀποθανοῦσα τὸ 1778, εἶχε θεμελιώσῃ τάγμα δώδεκα θυμάτων, « ὀφειλόντων νὰ θυσιασθῶσιν ἵν' ἀποκρούσωσι τὰς ἀπειλούσας τὴν ἀνθρωπότητα μάστιγας. » Αἱ κατακυκλικαὶ ὁδηγίαι περὶ τῆς νηστείας τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, κατέθελγον τὴν θεόληπτον βαρονίδα. « Εἶναι ἀδύνατον, ἔγραφε, νὰ περιγράψω τὸ κάλλος καὶ τὴν ὅλως εὐαγγελικὴν ἀπλότητα τῶν περισπουδάζων μαθημάτων ὅσα ἀρυόμεθα ἀπὸ τοῦ συγγράμματος τούτου. »

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΔΩΡΑ ΙΣΤΡΙΑΣ.

(1) Ἴδε βίον τῆς Ἀντωνίας de Bourignon, γραφέντα ὑπ' αὐτῆς καὶ ὑπὸ τινος ἄλλου οἰκείου αὐτῆς.

(2) Ἴδε Α. Bourignon, πραγματεία περὶ τῆς παρώσεως τῶν ἀνθρώπων· Περὶ τοῦ νέου οὐρανοῦ καὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀντιχρίστου.—Πρῶ. καὶ τοῦ Μυστικοῦ στίχους.—τὰ Μυστικὰ ἐγχειρίδια.—τὸ Μέσον διὰ τὴν προσευχὴν, τῆς Κ. Guyon.